

Sammanfattning

Fråga om ogiltigförklaring av avskedande av en arbetstagare som enligt arbetsgivaren har gjort sig skyldig till hot om och försök till misshandel på arbetsplatsen.

ARBETSDOMSTOLENDOM
2010-05-05
StockholmDom nr 37/10
Mål nr A 173/09**KÄRANDE**

Svenska Kommunalarbetareförbundet, Box 19039, 104 32 Stockholm
Ombud: förbundsjuristen Henric Ask, LO-TCO Rättsskydd AB, Box 1155,
111 81 Stockholm

SVARANDE

1. Vårdföretagarna, Box 55545, 102 04 Stockholm
2. Attendo Care AB, 556148-5169, Vendevägen 85 B, 182 91 Danderyd
Ombud för båda: arbetsrättsjuristen Antje Dederling, Almega AB,
Box 55545, 102 04 Stockholm

SAKEN

ogiltigförklaring av avskedande

Mellan Vårdföretagarna och Svenska Kommunalarbetareförbundet gäller kollektivavtal. Attendo Care AB är genom medlemskap i Vårdföretagarna bundet av kollektivavtalet.

Medlemmen i förbundet A.M.A. anställdes den 1 december 2007 hos bolaget som undersköterska vid ett hem för vård och omsorg av personer med demenssjukdomar.

Den 26 mars 2009 avskedades A.M.A. från sin anställning. Som grund för avskedandet anförde bolaget att A.M.A. den 7 mars 2009 hade uppträtt aggressivt och försökt utöva våld mot en arbetskamrat. Med anledning av avskedandet uppkom tvist mellan parterna. De har fört förhandlingar i tvisten utan att kunna enas.

Förbundet har väckt talan i Arbetsdomstolen mot arbetsgivarparterna och har därvid gjort gällande att laga grund saknats för avskedandet. Förbundet har i *första hand* yrkat att Arbetsdomstolen ska förklara bolagets avskedande av A.M.A. ogiltigt och förplikta bolaget att till A.M.A. utge

1. lön med 3 683 kr för tiden den 26–31 mars 2009, med 19 029 kr per månad för tiden den 1 april 2009–den 28 februari 2010 och med 6 752 kr för tiden den 1 mars–11 mars 2010, samt
2. allmänt skadestånd med 150 000 kr.

För det fall Arbetsdomstolen skulle finna att det inte funnits skäl för avskedande, men väl saklig grund för uppsägning, har förbundet i *andra hand* yrkat att Arbetsdomstolen ska förplikta bolaget att till A.M.A. utge

1. ekonomiskt skadestånd avseende uppsägningslön med 19 029 kr avseende tiden den 26 mars 2009–den 25 april 2009,
2. allmänt skadestånd med 120 000 kr.

Förbundet har yrkat ränta enligt 6 § räntelagen på yrkandet om lön från den 25:e i respektive månad, på det ekonomiska skadeståndet avseende uppsägningslön från den 25 april 2009 samt på allmänt skadestånd från den 14 juli 2009.

Arbetsgivarparterna har bestritt käromålet men har vitsordat de yrkade beloppen avseende lön respektive ekonomiskt skadestånd samt ränta som skäliga i och för sig. För det fall Arbetsdomstolen skulle finna att bolaget på något sätt brutit mot anställningsskyddslagen har arbetsgivarparterna yrkat att det allmänna skadeståndet ska jämkas, i första hand till noll och i andra hand till det lägre belopp som Arbetsdomstolen finner skäligt.

Parterna har yrkat ersättning för rättegångskostnader.

Till utveckling av sin talan har parterna anfört i huvudsak följande.

Förbundet

A.M.A. anställdes av bolaget den 1 december 2007 som undersköterska vid Elgströmska Huset i Örebro. Elgströmska Huset är ett hem för personer med demenssjukdomar. A.M.A. hade vid tidpunkten för avskedandet en månadslön, inklusive semesterersättning, om 19 029 kr.

Verksamheten är indelad i åtta avdelningar, fördelade på fyra våningsplan. De två avdelningarna på varje våningsplan benämns A- respektive B-sidan. A.M.A. arbetade på B-sidan där det finns vårdtagare med ett större behov av stöd. På varje avdelning bor det tio personer. Personalstyrkan består av två undersköterskor per avdelning. På vardagar arbetar ytterligare en undersköterska per våningsplan. Således arbetar totalt fem undersköterskor per våningsplan på vardagar. På kvällar och helger arbetar inte någon extra undersköterska utan arbetet utförs av två undersköterskor per avdelning. Utöver undersköterskorna arbetar även sjuksköterskor.

Varje arbetstagare är kontaktperson för i vart fall två vårdtagare på Elgströmska Huset. A.M.A. var kontaktperson för två personer. Som kontaktperson har man ett särskilt ansvar för just de personerna.

När A.M.A. påbörjade sitt arbete kl. 14.00 lördagen den 7 mars 2009 tyckte han att de som arbetat tidigare under dagen inte hade utfört sina arbetsuppgifter på ett tillfredställande sätt. Den enda personal som fanns på B-sidan var han själv och sjuksköterskan L.D. som var inne hos en av de boende. Han utförde en del arbetsuppgifter som gick att utföra ensam. Han gick sedan över till A-sidan för att be om hjälp. På A-sidan befann sig undersköterskorna T.S., L.G. och M.F. De var inte särskilt villiga att komma över och hjälpa honom, men efter ett tag följde M.F. med över till B-sidan. A.M.A. sade till M.F. att han inte tyckte att de hade skött sitt arbete och att

han tänkte ta upp förhållandet med chefen på måndagen. Efter ett tag gick M.F. tillbaka till A-sidan.

A.M.A. gick efter stund på nytt över till A-sidan för att be om mer hjälp. Det uppstod då en diskussion i korridoren utanför köket främst mellan honom själv och L.G. De höjde rösten mot varandra. A.M.A. uttalade inte något hot under diskussionen. L.G. uttryckte bl.a. att A.M.A. inte förstod svenska. Han ifrågasatte varför hon höjde rösten och fick då till svar att det kunde hon göra precis som hon ville. Hon sade även att hon inte behövde hjälpa till eftersom hon inte tagit sin rast. T.S. som befann sig i köket lade sig i diskussionen genom att ropa till A.M.A. att han inte skulle skrika. Han ropade då tillbaka till T.S. att hon inte skulle lägga sig i saken och viftade samtidigt med sitt finger. Hon kom då snabbt ut ur köket och stötte ihop med A.M.A. i korridoren utanför köket. Hon stannade med sitt huvud nära A.M.A:s huvud. Eftersom hon kom så nära gjorde A.M.A. en rörelse bakåt med kroppen. Han böjde samtidigt sitt huvud bakåt. T.S. sade därefter till A.M.A. att han skulle gå hem och att ”det inte var hans land”. Efter händelsen gick A.M.A. över till B-sidan för att fortsätta arbetet där.

Senare samma dag hölls ett möte mellan A.M.A., L.G., M.F. och L.D. där man försökte reda ut vad som hade inträffat. T.S. befann sig inledningsvis i rummet där mötet hölls, men när A.M.A. kom dit lämnade hon rummet. A.M.A. fick senare samma dag ett samtal från M.F. Hon talade om att för det fall han skulle berätta för chefen att hans kollegor inte skött sitt arbete så tänkte de göra gällande att A.M.A. brukat våld. Söndagen den 8 mars 2009, dvs. dagen efter händelsen, arbetade A.M.A., T.S., L.G. och M.F. alla tillsammans som vanligt. A.M.A. och T.S. arbetade den dagen tillsammans på B-sidan.

De inblandade personerna fick lämna redogörelser för det inträffade till verksamhetschefen C.Ö. A.M.A. upplevde dock att hans berättelse inte alls beaktades utan att det redan fanns en färdig handling om avskedande. Den 12 mars 2009 varslades A.M.A. om avskedande. Avskedandet verkställdes den 26 mars 2009.

Efter avskedandet ringde M.F. till A.M.A. Hon berättade då att vad de tidigare sagt om att han försökt skälla T.S. och uppträtt hotfullt inte stämde.

Händelseförloppet den 7 mars 2009 var snabbt, och det fanns utrymme för att uppfatta situationen på olika sätt. Att det uppstod en högljudd diskussion berodde på att A.M.A. inte fick den hjälp han behövde få och även han bad om. A.M.A. var inte ensam om att höja rösten. A.M.A:s arbetskamrater kan ha haft skäl för att påstå att han hade agerat otillbörligt. De kan ha varit rädda för att han skulle tala om för ledningen att de hade misskött sina arbeten. A.M.A. har inte försökt att skälla T.S. och hade inget syfte att tillfoga henne skada. Han har inte uttalat hot mot arbetskamraterna och det har inte funnits anledning för någon av dem att bli rädd.

Sammanfattning av grunderna för talan

Förbundet bestrider att A.M.A. har försökt utöva våld mot T.S. och att han har hotat någon arbetskamrat. A.M.A. har avskedats från sin tillsvidareanställning i bolaget utan att ens saklig grund för uppsägning förelegat. För det fall Arbetsdomstolen skulle finna att det har förelegat saklig grund för uppsägning gör förbundet i andra hand gällande att det i vart fall inte förelegat skäl för att vidta en så ingripande åtgärd som ett avskedande.

Arbetsgivarparterna

Det är riktigt att A.M.A. anställdes den 1 december 2007 hos bolaget som undersköterska vid Elgströmska Huset i Örebro. Elgströmska Huset var vid tillfället för anställningen ett relativt nytt hem för vård och omsorg av personer med demenssjukdomar. Det är vidare riktigt att verksamheten är uppdelad på sätt som förbundet anfört.

Den 7 mars 2009 påbörjade A.M.A. sitt arbetspass kl. 14.00 på B-sidan. Strax efter att han påbörjat sitt pass gick han över till A-sidan för att be om hjälp. M.F. följde med A.M.A. till B-sidan för att hjälpa till. Han var irriterad över att personalen på B-sidan i hans tycke inte hade skött sitt jobb. M.F. försökte förklara för A.M.A. att hon hade varit över på B-sidan tidigare på dagen för att hjälpa till. Hon försökte vidare förklara att personalen på A-sidan därefter inte hade fått någon rapport från personalen på B-sidan om att ytterligare hjälp behövdes. A.M.A. nöjde sig inte med förklaringen utan sade att det var dåligt av personalen på A-sidan att inte känna till att hjälp behövdes på B-sidan. M.F. lämnade efter ett tag B-sidan och återvände till A-sidan.

Kl. 14.45 återvände A.M.A. till A-sidan. Han var fortfarande irriterad över att de boende på B-sidan inte låg i sina sängar och över att det inte hade torkats upp ordentligt sedan en av vårdtagarna hade kräcks. En diskussion uppstod mellan A.M.A., L.G. och M.F. i korridoren utanför köket. L.G. och M.F. försökte åter förklara för A.M.A. att M.F. varit över på B-sidan och hjälpt till samt att man inte fått någon rapport från personalen på B-sidan. A.M.A. nöjde sig inte med förklaringen utan han blev än mer irriterad. Både A.M.A. och L.G. höjde rösten. A.M.A. skrek då till L.G. att hon inte skulle höja rösten mot honom.

I samband med att A.M.A. skrek till L.G. kom T.S. till platsen. Hon sade till A.M.A. att han också brukade höja rösten. A.M.A. gick fram till T.S. och viftade med sitt finger framför hennes ansikte samtidigt som han sade till henne att hon inte skulle lägga sig i. T.S. bad A.M.A. att ta bort fingret från hennes ansikte. Han blev då än mer upprörd. Han viftade kraftigare och närmare med fingret. T.S. bad då A.M.A. två eller tre gånger att ta ner fingret och lugna ner sig. Detta resulterade i att A.M.A. plötsligt och utan förvarning for fram mot T.S. i ett försök att skälla henne. T.S. hann emellertid precis att rygga undan och undvek därigenom en kraftig skallning. Hon blev oerhört rädd och chockad av det inträffade. L.G. och M.F. såg hela händelseförloppet

och blev även de rädda över det inträffade. De sade till A.M.A. att gå från platsen. Han sade då till L.G. och M.F. ”ni två, ni ska akta er”.

M.F. ringde samma dag till sjuksköterskan L.D. L.D. kallade alla till ett snabbt möte. T.S. var så chockad och rädd att hon inte vågade vara i samma rum som A.M.A. Hon närvarade därför inte vid mötet. Utöver L.D. deltog A.M.A., L.G. och M.F. vid samtalet. Samtliga inblandade fick ge sin version av vad som hade hänt. Kontakt togs även med verksamhetschefen C.Ö. Hon tog direkt efter helgen kontakt med var och en av de inblandade personerna. De fick muntligen redogöra för hur de hade uppfattat situationen. T.S. berättade att hon var rädd och att hon inte ville arbeta med A.M.A. Samtliga fick även ge in en skriftlig rapport.

Samtliga muntliga och skriftliga berättelser, förutom A.M.A:s, återgav det händelseförlopp som arbetsgivarparterna gjort gällande, dvs. att A.M.A. med stor kraft försökt skälla T.S. Mot bakgrund av det underlaget beslutade sig bolaget för att avskeda A.M.A. Varslet och avskedandet ägde sedan rum på tidpunkter som förbundet anförde.

Sammanfattning av grunderna för bestridandet

A.M.A. har uppträtt aggressivt mot medarbetare, hotat medarbetare och dessutom försökt utöva våld mot en medarbetare. Våld, hot om våld och hot ska inte behöva tålas i något rättsförhållande. Grund för avskedande föreligger därmed.

Domskäl

A.M.A. var anställd som undersköterska hos bolaget. Den 7 mars 2009 inträffade en händelse som ledde till att bolaget den 26 mars 2009 avskedade honom. Tvisten gäller frågan om avskedandet har varit lagligen grundat.

Arbetsgivarparterna har gjort gällande att A.M.A. vid den aktuella händelsen uppträdde aggressivt och hotfullt och dessutom försökte att utöva våld mot en arbetskamrat.

Förbundet har anförde att det vid tillfället visserligen uppstod en högljudd diskussion men att A.M.A. inte uppträdde hotfullt och heller inte försökte att utöva våld mot en arbetskamrat.

Utredningen

Arbetsdomstolen har hållit huvudförhandling i målet. Vid denna har på förbundets begäran hållits förhör under sanningsförsäkran med A.M.A. På arbetsgivarparternas begäran har hållits vittnesförhör med undersköterskorna T.S., L.G. och M.F. samt med verksamhetschefen C.Ö.

Händelsen den 7 mars 2009

Följande är ostridigt om vad som inträffade den aktuella dagen. A.M.A. påbörjade sitt arbete på B-sidan kl. 14.00. Han var ensam undersköterska på B-sidan. På A-sidan arbetade undersköterskorna L.G., M.F. och T.S. A.M.A. gick flera gånger över till A-sidan. Vid åtminstone ett av tillfällena bad han om hjälp. När han kom över till A-sidan kl. 14.45 uppstod en högljudd diskussion i korridoren utanför köket. I korridoren befann sig A.M.A., L.G. och M.F. T.S. befann sig inledningsvis i köket. I samband med diskussionen utspelade sig den i målet tvistiga händelsen då A.M.A. enligt arbetsgivarparterna försökte utöva våld mot T.S. och hotade arbetskamraterna.

A.M.A. har inför domstolen berättat i huvudsak följande. Han gick strax efter att han hade påbörjat sitt arbetspass över till A-sidan för att be om hjälp. Situationen på B-sidan var rörig eftersom vårdtagarna inte hade lagts i sina sängar. Dessutom hade en av dem kräkts. Personalen på A-sidan sade att de inte hade fått någon rapport från B-sidan. De var inte villiga att hjälpa till. M.F. följde dock med över till B-sidan. A.M.A. berättade för henne att han tyckte att personalen på A-sidan misskötte sina jobb och att han tänkte informera chefen om detta. M.F. blev arg och gick tillbaka till A-sidan. Därefter gick han över till A-sidan för att be om hjälp. L.G. började då tjafsas. Hon höjde rösten mot honom och han gjorde samma sak mot henne. T.S. ropade från köket till A.M.A. att han inte skulle höja rösten. Han lyfte fingret mot T.S. och sade att hon inte skulle blanda sig i. T.S. uppträdde aggressivt och rusade plötsligt snabbt mot honom och kom väldigt nära. Eftersom hon kom så nära tog han ett steg bakåt och drog tillbaka både kroppen och huvudet. Därefter sade T.S. till honom att han skulle gå hem och att ”det är inte ditt land”. Han kände sig kränkt av uttalandet. Dagen därpå, den 8 mars 2009, arbetade han tillsammans med T.S. på B-sidan utan några problem. Hon var inte rädd och de hjälptes åt. M.F. har senare berättat för honom att T.S., L.G. och hon själv kom överens om att, för den händelse att han skulle informera ledningen om att de inte skötte sina arbetsuppgifter, de skulle påstå att han hade försökt att skälla T.S.

T.S. har inför domstolen uppgett i huvudsak följande. Hon började att arbeta på A-sidan vid 14-tiden. Strax därefter kom A.M.A. över från B-sidan och ville låna någonting. Han verkade upprörd över att det var stökigt på B-sidan. L.G. och M.F. försökte förklara för honom att de inte hade fått någon rapport om detta. Han kom därefter över ett par gånger till och var fortfarande upprörd. Vid ett tillfälle bad han om hjälp och fick då hjälp av M.F. Vid ett av tillfällena uppstod en högljudd diskussion i korridoren utanför köket. Hon hörde A.M.A. säga till någon att inte höja rösten. T.S. sade då till A.M.A. att han också brukade höja rösten och att de skulle dämpa sig av hänsyn till vårdtagarna. Hon stod då i dörröppningen till köket. A.M.A. viftade med fingret mot henne och sade att hon inte skulle blanda sig i. Han uppträdde aggressivt och kom allt närmare henne. Hon bad honom att ta ner fingret. Plötsligt tog han sats och gjorde ett kraftfullt utfall genom att ta ett steg framåt och försöka att skälla henne. Hon ryggade tillbaka av ren reflex och skulle annars ha träffats rakt i ansiktet. Hon blev chockad. Hon började skaka

och gråta. Hon var rädd och sade åt A.M.A. att han skulle gå därifrån. Hon har aldrig sagt att ”det inte är hans land”. L.G. och M.F. stod bredvid och såg händelsen. Även de sade till A.M.A. att lämna platsen. L.G. eller M.F. ringde sjuksköterskan L.D. och det hölls ett möte senare samma dag. T.S. var inte med på mötet eftersom hon inte vågade vara i samma rum som A.M.A. Hon arbetade ihop med A.M.A. nästa dag trots att hon var rädd, dock inte på samma avdelning. Det fanns annan personal på arbetsplatsen och hon försökte undvika honom. Efter händelsen tyckte hon att det kändes obehagligt att gå till jobbet när hon visste att A.M.A. skulle vara där.

L.G. har berättat i huvudsak följande. När A.M.A. var upprörd över förhållandena på B-sidan försökte hon tillsammans med M.F. att förklara att de inte kände till något om detta eftersom de inte fått någon rapport. En gång bad han om hjälp. M.F. gick då med honom över till A-sidan. Hon kom dock snart tillbaka. När A.M.A. kom över till A-sidan vid tredje tillfället uppkom diskussion mellan L.G., M.F. och A.M.A. i korridoren utanför köket. Såväl L.G. som A.M.A. höjde rösten. L.G. försökte förklara att de inte hade fått någon rapport. A.M.A. sade till henne att inte höja rösten. T.S. kom då ut från köket och sade till A.M.A. att han också höjde rösten ibland. A.M.A. började vifta med fingret och gå allt närmare T.S. Utan förvarning gjorde han sedan ett utfall mot T.S. och försökte att skälla henne. T.S. lyckades rygga tillbaka. Hade hon inte gjort det hade hon träffats med kraft i ansiktet. L.G. och M.F., som båda såg händelsen, frågade A.M.A. vad han höll på med. Han sade då ”ni ska passa er” till dem. Efter ett tag gick han tillbaka till B-sidan. T.S. var väldigt upprörd efter händelsen. Hon skakade och grät. Hon sade att hon inte ville vara kvar på arbetsplatsen. De ringde till sjuksköterskan L.D. och det hölls ett möte där L.D., L.G., M.F. och A.M.A. närvarade. A.M.A. förstod inte allvaret i vad han hade gjort.

M.F. har inför domstolen berättat om händelseförloppet i allt väsentligt på samma sätt som L.G.

Av det anförda framgår att uppgift står mot uppgift när det gäller vad som närmare inträffade vid det aktuella tillfället. I målet står A.M.A:s uppgifter mot de uppgifter som lämnats av T.S., L.G. och M.F. De tre sistnämndas uppgifter framstår enligt Arbetsdomstolens mening som trovärdiga med hänsyn till att de är såväl samstämmiga som detaljerade. Förbundet har antytt att A.M.A. hade tänkt rapportera till ledningen om missförhållanden som hans arbetskamrater var ansvariga för och att dessa därför kunde vilja lämna ofördelaktiga uppgifter om A.M.A. i syfte att misskreditera honom. Det har dock inte framkommit något som ger anledning att tro att de har lämnat oriktiga uppgifter om A.M.A:s handlande. Arbetsdomstolen anser därför att det finns anledning att sätta tilltro till vad T.S., L.G. och M.F. berättat. Det får därvid anses utrett att A.M.A. vid tillfället gjorde ett utfall som för att skälla T.S., som snabbt ryggade tillbaka och inte drabbades av någon skada. Enligt vad T.S. och de övriga vittnena har uppgett skulle hon ha träffats om hon inte hade lyckats rygga tillbaka. Eftersom hon faktiskt inte träffades kan det dock inte anses klarlagt att det var ett verkligt försök att skada T.S. Enligt domstolens mening kan det inte uteslutas att A.M.A. handlade som han gjorde enbart i syfte att skrämja T.S. Emellertid råder det inget tvivel om att

hans agerande – även om det bara var avsett att skrämma T.S. – för de övriga framstod som ett försök till allvarligt fysiskt angrepp mot T.S. Det står också klart att T.S. blev ordentligt chockad.

Har avskedandet varit lagligen grundat?

Enligt 18 § anställningsskyddslagen får en arbetstagare avskedas om han eller hon grovt har åsidosatt sina åligganden mot arbetsgivaren. Därmed avses enligt lagens förarbeten sådant avsiktligt eller grovt vårdslöst förfarande som inte rimligen skall behöva tålas i något rättsförhållande.

I förarbetena till anställningsskyddslagen (prop. 1981/82:71 s. 72) framhålls att i fråga om brott som begås i tjänsten eller som annars riktas mot arbetsgivaren eller begås på arbetsplatsen finns det anledning att tillämpa ett strängt betraktelsesätt över hela arbetsmarknaden. Vidare sägs där bl.a. att våld eller hot om våld inte hör hemma i arbetsmiljön.

Arbetsdomstolen har i sin praxis sett mycket allvarligt på våld och hot om våld på arbetsplatsen (se t.ex. AD 1998 nr 145 och där anmärkta rättsfall). Som Arbetsdomstolen har uttalat i tidigare domar måste man dock vid bedömningen alltid beakta omständigheterna i det enskilda fallet.

A.M.A. har enligt vad Arbetsdomstolen funnit utrett gjort ett allvarligt fysiskt angrepp mot T.S. med syfte i varje fall att skrämma henne. Inget av det som framkommit i fråga om upprinnelsen till händelsen innebär enligt Arbetsdomstolens mening att det har funnits någon förmildrande omständighet, såsom provokation eller liknande. A.M.A. gjorde sig skyldig till en handling som är helt oacceptabel. Bolaget har därför haft rätt att skilja honom från anställningen genom avskedande. Vid denna bedömning saknar Arbetsdomstolen anledning att närmare gå in på vad arbetsgivarparterna har anfört om att A.M.A. vid händelsen även fällde yttranden med hot mot sina andra arbetskamrater.

Det anförda betyder att förbundets talan ska avslås.

Rättegångskostnader

Vid den nu angivna utgången i målet ska förbundet förpliktas att ersätta arbetsgivarparterna för rättegångskostnader. Det belopp som arbetsgivarparterna yrkat har vitsordats som skäligt av förbundet.

Domslut

1. Arbetsdomstolen avslår Svenska Kommunalarbetsareförbundets talan.
2. Arbetsdomstolen förpliktar Svenska Kommunalarbetsareförbundet att ersätta Vårdföretagarna och Attendo Care AB för deras rättegångskostnader med etthundratvåusenettjundrafyrtiosju (102 147) kr, varav 96 875 kr avser ombudsarvode, jämte ränta enligt 6 § räntelagen på det förstnämnda beloppet från dagen för denna dom till dess betalning sker.

Ledamöter: Michaël Koch, Peter Syrén, Mårten Holmström, Gunnar Göthberg, Rigmor von Zweigbergk, Birgitta Kihlberg och Lars-Erik Klason.
Enhälligt.

Sekreterare: Björn Länsisyrjä